

надання безоплатної первинної та вторинної правової допомоги: Постанова Верховної Ради України № 5100-VI від 5 червня 2012 р. URL:<http://zakon2.rada.gov.ua>

2. Закон України “Про безоплатну правову допомогу” від 2 червня 2011 р. № 3460-VI. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua>

3. Вашук О. Л. Посібник для консультанта юридичної клініки. Львів : ПАІС, 2008. 248 с

4. Галай А. О. Організаційна та управлінська модель юридичної клініки в Україні : забезпечення якісного функціонування : навч. посіб. К. : Атіка, 2005. 280 с

5. Галай А. О. Основні навчальні компоненти юридичної клінічної освіти: шляхи впровадження клінічного спецкурсу та практики студентів у навчальний процес вищих навчальних закладів в Україні: Навч. посіб. К. : КНТ, 2009. 96 с.

Чоботько Маргарита Анатоліївна,
старший викладач кафедри
спеціальної фізичної підготовки
Калашнік Євгеній Олександрович,
здобувач вищої освіти
факультету підготовки фахівців
для підрозділів кримінальної поліції
(*Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ*)

ІСТОТНІСТЬ ЗДОБУВАННЯ МАЙБУТНІМИ ПРАВООХОРОНЦЯМИ ВИЩОЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ В УНІВЕРСИТЕТАХ МВС ЗІ СПЕЦИФІЧНИМИ УМОВАМИ НАВЧАННЯ

Досить загальновідомим є факт того, що 2 липня 2015 року Верховною Радою України був прийнятий Закон України під №580-8 «Про національну поліцію України». Відповідно до статті 74, визначається: «тільки вищі навчальні заклади зі специфічними умовами навчання можуть займатися підготовкою майбутніх поліцейських». Завдяки реалізації договірних відносин, а саме підписанню контракту між здобувачами вищої освіти, навчальним закладом і відповідним органом поліції, у осіб, які мають бажання майбутнього працевлаштування в слідчих підрозділах, чи підрозділах дізнання, в структурі Національної поліції, є можливість не лише навчатися за вподобаним специфічним фахом на бюджетній формі навчання, а й отримати об’єктивно ґрунтовну юридичну освіту.

Цього року необхідність здобуття майбутніми слідчими безпосередньо й юридичної освіти, на чолі з правоохоронною, надзвичайно актуалізувалася, адже саме це питання стало центральним об’єктом широкого обговорення Концепції реформування вищої юридичної освіти набуло, яке набуло неабиякого розголосу, новелами якого стали також й питання можливостей скасування заочної форми для навчання, наскрізної магістратури, однак, зупинимося на зазначеній, центральній новелі Концепції – скасуванні

підготовки правників у вищих навчальних закладах зі специфічними умовами навчання.

Аналізуючи напрямки дискусії, що розгорнулася як в соціальних мережах, медійних платформах, загалом у ЗМІ, щодо напрямів реформування правничої освіти, на жаль, складається враження, ніби особи, які їх започатковують чи сприяють вирішенню їх задля суб'єктивної користі, інколи не до кінця розуміють наслідки пропонованих кроків, а компетентні фахівці такі процеси та «реформи» розцінюють як наслідок наступного плину думок: «зробимо що-небудь, аби не сидіти без діла».

Тож об'єктивно вивчаючи питання, згадати варто про дані зайнятості значної кількості осіб, що на сьогоднішній день займають вакантні посади й місця місцевих й всеукраїнських рівнів правничої сфери, тобто: адвокатів, прокурорів, суддів першої та другої інстанцій, Верховних суддів, фахівців сфери юстиції, правозахисники державних й приватних установ, що отримали можливість компетентного виконання покладених на них повноважень завдяки формуванню в них правничої бази, набутим практичним та теоретичним навичкам, отриманим безпосередньо під час навчання в ЗВО МВС України, що беззаперечно сприяли їх подальшій службі в правоохоронних органах, сформували істинних професіоналів правничої сфери. Тобто пропозиції впровадження подібних Концепцій ставлять під сумнів компетентності тисяч правників та правоохоронців по усій території України.

Враховуючи особливості вітчизняної правової системи, закономірним є те, що вона, на жаль, не спроможна ефективно функціонувати без співробітників, котрі не мають юридичної освіти. Серед аргументів обраної позиції, зазначимо:

- в Україні функціонує досудове розслідування, результати якого формують слідчий спільно з оперативними працівниками, прокурор в свою чергу здійснює нагляд й формує висновок. І саме від того, наскільки правильно з юридичного аспекту підготовлені ситуаційні дані, а також з правоохоронного аспекту обґрунтовано з застосування засобів правового впливу, залежатиме результат судового розгляду, тобто держава матиме можливість, в особі судової системи, відстояти об'єктивно встановлену правову позицію й захистити суспільство від негативного злочинного впливу;

- фактично, наслідком впровадження такої Концепції слугуватиме виключення правоохоронних органів з інститутів, що створенні та функціонують в напрямках гарантування, утвердження й захисту прав людини, забезпеченню ефективного публічного обвинувачення, а це, аж ніяк не припустимо;

- також, варто зазначити, що правоохоронна діяльність є саме тією сферою, де обмеження прав і свобод громадян допускається виключно в законному порядку, тобто і проведення оперативно-розшукових заходів, і негласних слідчих дій, тощо, і ніяк не можна виключати можливість

виникненню порушень правового кордону їх застосування. В цьому випадку, задля якісного забезпечення гарантованих Конституцією України прав і свобод громадян, а також для зменшення навіть відносної можливості їх порушення, або необґрунтованого обмеження, вказану діяльність повинні здійснювати виключно кваліфіковані правники (правоохоронці), котрі здатні враховувати усі правові позиції, діяти ефективно, а також виключно в рамках закону;

- на останок, згадаймо також Болонську систему (ЄКТС), якій пропозиція розробників Концепції не здійснювати підготовку здобувачів освіти за спеціальністю 081 «Право» за ступенем бакалавра не відповідає, а до того ж, ще й суперечить процесу спрямування національного законодавства до утверджених міжнародних норм законодавства ЄС, що передбачено спільною Угодою про асоціацію.

Підсумовуючи, зазначимо, відповідно до розділу III вже зазначеної Концепції: «забезпечення рівних умов та конкуренції між правничими школами, усунення фінансової та будь-якої іншої дискримінації[1]», однак, позбавлення права вищих навчальних закладів МВС України готувати кваліфікованих правників аж ніяк не сприяє досягненню зазначеної мети, а тому й сенсу в цьому знайти навряд можливо.

Бібліографічні посилання:

1. Комітет Верховної Ради України з питань освіти, науки та інновацій: «Проект концепції розвитку юридичної освіти». URL: <http://kno.rada.gov.ua/print/75465.html>

Шемет Уляна Романівна,
здобувачка вищої освіти
Навчально-наукового інституту
права та інноваційної освіти
Науковий керівник –
д.ю.н., проф. **Наливайко Л.Р.,**
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ГАРАНТІЇ ЯК ЕЛЕМЕНТ МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ

Механізм забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб, складається з ряду елементів, що за умови стійкої та налагодженої взаємодії спрямовані на охорону і захист зазначеної категорії осіб. Так, одним з основних його елементів є гарантії прав і свобод внутрішньо переміщених осіб, що забезпечують реалізацію нормативно регламентованих прав і свобод та виступають основним способом втілення останніх у життя. Підходів до класифікації гарантій прав і свобод існує декілька, вони систематизовані за